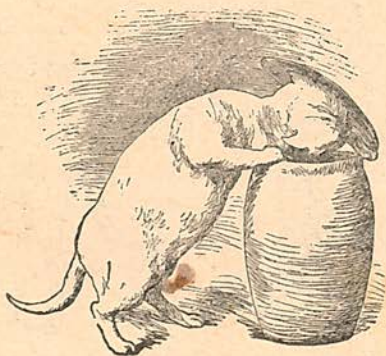

Мара, тъй се викаше бабината Пенина котка, като се поогледа и видѣ, че въ къщи нѣма никого, отиде при гърнето и захванѣ да души.

„Тукъ ше има нѣщо“ — помисли си тя и побутнѣ съ крака си захлупакя. Сладката миризма отъ млѣкото започнѣ да излиза отъ гърнето . . . .

На Мара се хареса тази миризма. Тя отлупи още по вече захлупакя и си наврѣ главата въ гърнето.

Но щомъ си доближи езика до млѣкото, тя изведнѣжъ отскочи на страна — млѣкото бѣше горѣщо . . .